

A la manera d'Espriu

I

-M'ajudes? Com es fa el llaç Mònica? Veus, jo ho agafo així... Però no puc! M'ho ensenyas?

-Has de fer una volta, i passar-ho, mira. Au, a la pista!

Jo era un cul inquiet que tenia tantes ganes de ser una més a la pista que no podia parar a assimilar el que m'havien ensenyat.

II

Que t'ho torni a explicar, Arlet? Ja en van dos... Has de posar l'esquena recta, si no cauràs. No! Els braços van al revés. Va seguiu-me, que hem de córrer. Arlet, para quieta, dona, que em mareges. Quant temps tenim? Encara una hora.

III

-Ara farem una fila, davant meu. La Mònica ha dit que us gireu, els patins mirant cap endavant. Molt bé. Tu primera, Núria? No s'ha colat, la Iveta, només volia anar primera. Va, no discutiu, després canviem d'ordre. Mireia, prova una altra figura, que aquesta ja et surt bé.

-Patina molt bé la Mireia, oi?

-Sí, és clar que sí, encara podria fer més, però tinc clar que arribarà molt lluny.

IV

Jo, que havia estat davant de la tanca de la pista, plorant o celebrant una victòria, ara sentia des de les grades del públic que la Mireia Pons, de categoria juvenil, s'havia proclamat campiona catalana. Observant el fruit de la meva ensenyança cap a aquella petiteta que havia tingut quatre anys, m'hi veia reflectida. Fins i tot veia aquells ulls que gairebé ploraven d'emoció en rebre la seva copa, els rínxols clars recollits en un monyo com el meu... La Mireia era el meu mirall.

V

-Mireia, no sé fer el nus! Me'l fas Mireia? Que hem de córrer avui?

Jo, que ja era gran, mirava com corrien els petitets cap a ella com un cop ella va córrer cap a mi.

Tants cops que havia cordat jo patins... I ara ella, que tenia la meva edat, era tot just una campiona que seguia els meus passos.